បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រះ

រៀបរៀងដោយ៖

ជា ថារិទ្ធ អនុប្រធានវិទ្យាស្ថានស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍ជលផលសមុទ្រ

សំ ណារិទ្ធ អនុប្រធានមជ្ឈមណ្ឌលស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍វារីវប្បកម្មទឹកសាប

ពិនិត្យ និងកែសម្រួលដោយ៖

សម នៅ អគ្គនាយករង នៃរដ្ឋបាលជលផល

មន្ត្រីបច្ចេកទេស នាយកដ្ឋានអភិវឌ្ឍន៍វារីវប្បកម្ម

រក្សាសិទ្ធិដោយ

នាយកដ្ឋានអភិវឌ្ឍន៍វារីវប្បកម្ម នៃរដ្ឋបាលជលផល

ក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ

អាសយដ្ឋានលេខ ១៨៦ មហាវិថីព្រះនរោត្តម ប្រអប់សំបុត្រ ៨៣៥

រាជធានីភ្នំពេញ

ទូរស័ព្ទ-ទូរសារ (៨៥៥) ២៣ ៩៩ ៣២ ២៤

មាតិកាអត្ថបទ

សេចក្តីផ្តើម...-១-
បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រះ..-២-
១. ការរៀបចំស្រះសម្រាប់ចិញ្ចឹម ....-៣-
១-១- ទីតាំងជីកស្រះ...-៣-
១-២- លក្ខណៈស្រះ..-៣-
១-៣- គុណភាពទឹក...-៤-
១-៤- សម្ភារៈប្រើប្រាស់..-៥-
១-៥- ការរៀបចំស្រះ...-៥-
២. ការជ្រើសរើសកូនបង្កងពូជ និងរបៀបលែង...........................-៨-
២-១- ការជ្រើសរើសកូនបង្កងពូជ..-៨-
២-២- របៀបលែងកូនបង្កងដាក់ចិញ្ចឹម..-៩-
៣. ចំណី និងរបៀបផ្តល់ចំណី...-១១-
៣-១- ចំណី ....-១១-
៣-២- របៀបផ្តល់ចំណី ....-១៣-
៤. ការគ្រប់គ្រងគុណភាពទឹកស្រះ..-១៦-
ក-ការផ្លាស់ប្តូរទឹក...- ១៦-
ខ-កត្តាសំខាន់ៗ នៃគុណភាពទឹក ....-១៧-
៥. ការប្រមូលផលបង្កង...-១៩-

សេចក្តីផ្តើម

បង្កងស្ថិតក្នុងអំបូរ Palaemonidae ពូជ *Macrobrachium* និងស្ថិតក្នុងប្រភេទ *Macrobrachium rosenbergii*។ បង្កងរស់នៅ និងធំធាត់ក្នុងមជ្ឈដ្ឋានទឹកសាប ប៉ុន្តែបន្តពូជនៅតំបន់ទឹកភ្លាវ។ បង្កងមាននៅតាមបណ្តាប្រទេសដែលមានអាកាសធាតុក្តៅ ដូចជាប្រទេសវៀតណាម កម្ពុជា ថៃឡង់ដ៍ ម៉ាឡេស៊ី ឥណ្ឌូនេស៊ី ហ្វីលីពីន ឥណ្ឌា។ល។ នៅប្រទេសកម្ពុជា បង្កងសម្បូរនៅតាមដងទន្លេមេគង្គក្នុងខេត្តព្រៃវែង កណ្តាល និងខេត្តតាកែវ។ បង្កងជាប្រភេទទំនិញមានតម្រូវការខ្ពស់នៅលើទីផ្សារគ្រប់ទីកន្លែង ដែលជាហេតុញ៉ាំងឱ្យ រដ្ឋបាលជលផល នៃក្រសួងកសិកម្ម រុក្ខាប្រមាញ់ និងនេសាទ យកចិត្តទុកដាក់រៀបចំឯកសារ" **បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រែ** "នេះឡើង និងខិតខំជំរុញឱ្យកសិករ និងវារីវប្បករទូទៅបង្កើនការចិញ្ចឹមបង្កង ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងតម្រូវការទីផ្សារ ក្នុងគោលបំណងបង្កើនប្រាក់ចំណូលក្នុងគ្រួសារថែមទៀតផង។

បច្ចេកទេសចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រះ

ដើម្បីចិញ្ចឹមបង្កងដោយជោគជ័យ ចាំបាច់ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើកត្តាសំខាន់ ៣ យ៉ាងគឺៈ ការរៀបចំស្រះ ការគ្រប់គ្រងគុណភាពទឹក និងការផ្តល់ចំណី។

រដូវកាលចិញ្ចឹមៈ អាចចិញ្ចឹមបានពេញ ១ ឆ្នាំ អាស្រ័យដោយមានប្រភពទឹកគ្រប់គ្រាន់។

វិធីសាស្រ្តចិញ្ចឹមៈ ការចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងស្រះមាន ៣ របៀបគឺការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយតូច ឬ ជាលក្ខណៈគ្រួសារទ្រង់ទ្រាយមធ្យម និងទ្រង់ទ្រាយធំ ឬចិញ្ចឹមជាលក្ខណៈឧស្សាហកម្ម។

-ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយតូច ឬជាលក្ខណៈគ្រួសារៈ ជារបៀបចិញ្ចឹមដែលមិនចំណាយទុនច្រើនលើការទិញសម្ភារៈមកប្រើប្រាស់ ចំណី និងមិនទាមទារបច្ចេកទេសខ្ពស់។ ទិន្នផលអាចទទួលបានពី ២០០ ទៅ ៤០០ គីឡូក្រាម ក្នុង ១ ហិចតាក្នុង ១រដូវ រយៈពេលពី ៦ ទៅ ៨ ខែ។

-ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយមធ្យមៈ ស្រះត្រូវមានលក្ខណៈសមស្របតាមបច្ចេកទេស ទាមទារឱ្យមានបច្ចេកទេសក្នុងការចិញ្ចឹម និងចំណាយទុនច្រើន ដូចជាការទិញពូជ និងចំណី។ ទិន្នផលអាចទទួលបាន ពី ៦០០ ទៅ ១.៥០០គីឡូក្រាម ក្នុង ១ ហិចតា ក្នុង ១រដូវ រយៈពេលពី ៦ ទៅ ៨ ខែ។

-ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយធំ ឬចិញ្ចឹមជាលក្ខណៈឧស្សាហកម្មៈ ទាមទារត្រូវចំណាយទុនច្រើនលើការរៀបចំស្រះ ទិញកូនបង្កងពូជ ចំណី ទិញសម្ភារៈប្រើប្រាស់ ដូចជាម៉ាស៊ីនបូមទឹក ម៉ាស៊ីនបង្កើនអុកស៊ីសែន ។ល។ និងទីតាំងស្រះចិញ្ចឹមត្រូវសមស្របតាមលក្ខណៈបច្ចេកទេស មានផ្ទៃដីធំទូលាយ និងអនុវត្តបច្ចេកទេសខ្ពស់។ ទិន្នផលអាចទទួលបានពី ២.០០០ ទៅ ៤.០០០ គីឡូក្រាម ក្នុង ១រដូវ រយៈពេលពី ៦ ទៅ ៨ ខែ។

១-ការរៀបចំស្រះសម្រាប់ចិញ្ចឹម

១-១- ទីតាំងជីកស្រះ

-ស្រះគួរជីកនៅតំបន់មានប្រភពទឹកពេញមួយឆ្នាំ ជាប្រភេទទឹកសាប ស្អាតល្អ គ្មានជាតិពុល តំបន់គ្មានប្រើថ្នាំកសិកម្ម និងគ្មានកាកសំណល់ពីរោងចក្រ និងអាចធ្វើការផ្លាស់ប្តូរទឹកបានដោយងាយស្រួល ដោយប្រើម៉ាស៊ីនបូម ឬអាចបញ្ចូលទឹកតាមរយៈរបបទឹកជោរនាច។ យើងអាចជ្រើសរើសទីតាំងចិញ្ចឹមនៅតំបន់ទឹកសាប ឬ តំបន់ទឹកភ្លាវ ដែលមានកំហាប់អំបិលមិនលើសពី ១០ ភាគពាន់ ។

-ទីតាំងជីកស្រះ ជាប្រភេទដីល្បាយដីឥដ្ឋ ឬ លាយខ្សាច់តិចតួច ដើម្បីអាចរក្សាទឹកបានយូរ និងគ្មានជាតិជូរ ។

-ទីតាំងស្រះ ត្រូវនៅក្បែរផ្លូវគមនាគមន៍ និងត្រូវមានអគ្គិសនីគ្រប់គ្រាន់ ជាពិសេសសម្រាប់ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយមធ្យម និងទ្រង់ទ្រាយធំ។

១-២- លក្ខណៈស្រះ

-ស្រះត្រូវមានរាងចតុកោណកែង មានផ្ទៃក្រឡាចាប់ពី ១.០០០ ម៉ែត្រការេឡើងទៅ (ឬអាចមានទំហំតូចជាងនេះក៏បានដែរ សម្រាប់ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយតូច) និងមានជម្រៅទឹកពី ១.២ ទៅ ១.៥ ម៉ែត្រ។ បាតស្រះត្រូវមានកម្រិតជម្រាលទៅជ្រុងម្ខាង ដើម្បីងាយស្រួលបញ្ចេញទឹកចោល។ នៅបាតស្រះត្រូវមានជីកប្រឡាយសម្រាប់នាំទឹកពីកន្លែងបញ្ចូលទឹករហូតដល់កន្លែងបញ្ចេញទឹកចោល។ ប្រឡាយគួរមានទទឹងពី ២ ទៅ ៣ ម៉ែត្រ និងត្រូវមានជម្រៅជ្រៅជាងបាតស្រះពី ១០ ទៅ ១៥ សង់ទីម៉ែត្រ។ បាតស្រះ ត្រូវមានភក់ ឬ មមោកតិច។

ខ្នងភ្លឺស្រះត្រូវមានទំហំយ៉ាងតិច ២ ម៉ែត្រ មានលក្ខណៈរឹងមាំល្អ គ្មានរន្ធសត្វផ្សេងៗ និងមិនជ្រាបទឹក។

-ស្រះចិញ្ចឹមនីមួយៗ ត្រូវមានប្រព័ន្ធបញ្ចេញបញ្ចូលទឹក។ បំពង់បញ្ចេញទឹកចោលត្រូវនៅផ្នែកទាបបំផុត ហើយបំពង់បញ្ចូលទឹកត្រូវនៅផ្នែកខាងទីខ្ពស់។

១-៣- គុណភាពទឹក

បង្កងជាប្រភេទវារីសត្វរស់ក្នុងមជ្ឈដ្ឋានទឹកសាប ប៉ុន្តែវាក៏អាចរស់នៅ និងធំធាត់បានក្នុងតំបន់ទឹកភ្លាវ ដែលមានកំហាប់អំបិលរហូតដល់ ១០ ភាគពាន់។ បង្កងមានចរិតរស់នៅស្រទាប់បាត ក្នុងមជ្ឈដ្ឋានទឹកស្អាត និងត្រូវមានកត្តាគុណភាពទឹកសំខាន់ៗផ្សេងទៀតដូចខាងក្រោម :

-សីតុណ្ហភាព: សមស្របពី ២២ ទៅ ៣២ អង្សាសេ និងល្អបំផុតពី ២៦-៣០ អង្សាសេ។ បើសិនជាសីតុណ្ហភាពទឹកក្រោម ១៦ អង្សាសេ ឬ លើសពី ៤០ អង្សាសេ ហើយកម្រិតសីតុណ្ហភាពទឹកនេះអូសបន្លាយយូរថ្ងៃអាចធ្វើឱ្យបង្កងងាប់បាន។

- កម្រិត pH ឬ កម្រិតជាតិជូរ: សមស្របមានពី ៧ ទៅ ៨ ។ បង្កងមិនអាចរស់នៅក្នុងមជ្ឈដ្ឋានទឹកដែលមានកម្រិត pH ឬកម្រិតជាតិជូរក្រោម ៥ បានឡើយ។

- កំហាប់អំបិល: កំហាប់អំបិលសមស្របសម្រាប់ការលូតលាស់របស់បង្កងមិនលើសពី ៥ ភាគពាន់។ ជាធម្មតាបង្កងក៏អាចធន់ និងរស់នៅបានក្នុងទឹកដែលមានកំហាប់អំបិលរហូតដល់ ២០ ភាគពាន់ ប៉ុន្តែត្រូវបង្កើនកម្រិតកំហាប់អំបិលនេះឡើងសន្សឹមៗ បើមិនដូច្នោះទេអាចធ្វើឱ្យបង្កងងាប់បាន។

-បរិមាណអុកស៊ីសែនក្នុងទឹក: បង្កងចូលចិត្តរស់នៅក្នុងមជ្ឈដ្ឋានផ្ទៃទឹកធំទូលាយ ដែលមានកម្រិតអុកស៊ីសែនលើសពី ៥ មិល្លីក្រាមក្នុង ១លីត្រ និងកម្រិតអុកស៊ីសែនតិចបំផុតរបស់បង្កងគឺ ៣ មិល្លីក្រាមក្នុង ១ លីត្រ។ កម្រិតអុកស៊ីសែននេះ គឺខ្ពស់ជាងកម្រិតអុកស៊ីសែននៃប្រភេទត្រីទឹកសាបស្ទើរតែទាំងអស់ដែលមានតែ ២ មិល្លីក្រាមក្នុង ១ លីត្រប៉ុណ្ណោះ។ បើបរិមាណអុកស៊ីសែនក្នុងទឹកទាបជាង ១.៥ មិល្លីក្រាមក្នុង ១ លីត្រ ធ្វើឱ្យបង្កងងើបក្បាលលើផ្ទៃទឹក និងក្រោម ១.២ មិល្លីក្រាមក្នុង ១ លីត្រ ធ្វើឱ្យបង្កងងាប់ ។

-កម្រិតរឹងនៃទឹក ($CaCO_3$): ទឹកមានកម្រិតរឹងពី ៥០-១០០ មិល្លីក្រាម ក្នុង ១ លីត្រ គឺសមស្របសម្រាប់បង្កង។

-សារធាតុរ៉ែ (លោហៈធាតុ): បង្កងមិនអាចបន្សាំនឹងសារធាតុរ៉ែ (លោហៈធាតុ) ទេជាពិសេសគឺជាតិដែក។ បរិមាណសារធាតុដែកមាន ០.១ ទៅ ០.២ មិល្លីក្រាមក្នុង ១ លីត្រទឹក គឺសមស្របសម្រាប់បង្កង បើលើសពី ៤ មិល្លីក្រាម ក្នុង ១ លីត្រ នឹងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់បង្កង។

១-៤- សម្ភារៈប្រើប្រាស់

អ្នកចិញ្ចឹមបង្កងត្រូវមានម៉ាស៊ីនបូមទឹកសម្រាប់ផ្លាស់ប្តូរទឹកតាមពេលវេលាកំណត់ ឬ សម្រាប់ប្តូរទឹក នៅពេលទឹកស្រះអន់គុណភាព។ ម៉ាស៊ីនបូមទឹកគួរមានទំហំល្មម ដើម្បីងាយស្រួលចល័ត និងដឹកជញ្ជូន។

១-៥- ការរៀបចំស្រះ

ការរៀបចំស្រះ ជាកត្តាសំខាន់ដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីបង្កើតមជ្ឈដ្ឋានសមស្របសម្រាប់ការលូតលាស់របស់បង្កង។ ការរៀបចំស្រះមានរបៀប

ដូចខាងក្រោម ៖

-សំអាតស្មៅ កំទេចកំទីក្នុងស្រះ និងសំអាតរុក្ខជាតិដែលមាននៅជុំវិញភ្លឺស្រះ។ បូមពង្រីងស្រះចាប់ត្រីល្អិត ត្រីកាច (ដូចជា ត្រីរ៉ស់ ផ្ទក់ អណ្ដែង ក្រាញ់។ល។) និងអន្ទង់ ពស់ កង្កែបចេញ។

-ចំពោះស្រះចាស់ត្រូវស្ដារល្បាប់ភក់បាតស្រះចេញ ដើម្បីបំបាត់មេរោគ ឧស្ម័នពុល ដោយរក្សាទុកកម្រាស់ល្បាប់ភក់ពី ១០ ទៅ ១៥ សង់ទីម៉ែត្រ។

-ត្រូវជួសជុលភ្លឺស្រះឱ្យបានមាំល្អ លប់រន្ធ ឬប្រហោងផ្សេងៗនៅតាមភ្លឺស្រះ។ ភ្លឺស្រះត្រូវមានកម្ពស់ខ្ពស់ជាងទឹកស្រះយ៉ាងតិច 0.៥ ម៉ែត្រ ។

-ក្រោយពីស្ដារល្បាប់ភក់រួច ត្រូវហាលស្រះពី ២ ទៅ ៧ ថ្ងៃ ដើម្បីបំភាយឧស្ម័នពុលផ្សេងៗ ដូចជាអ៊ីដ្រូសែនស៊ុលផួ (H_2S) អាម៉ូញ៉ាក់ (NH_3) មេតាន (CH_4)…ចេញពីស្រះ។ បើស្រះមានជាតិជូរមិនគួរហាលថ្ងៃយូរពេកទេ ។

ការបូមទឹកពង្រីង-ចាប់ត្រីកាច-ស្ដារភក់

ការសំអាតស្មៅ-រុក្ខជាតិជុំវិញស្រះ

-ការបាចកំបោរបាតស្រះ: ប្រើកំបោរសបាចឱ្យសព្វបាតស្រះ ដើម្បីសម្លាប់មេរោគ និងកែលំអកម្រិត pH ឬ កម្រិតជាតិជូរនៃទឹក។ ចំពោះស្រះថ្មី

ត្រូវបាចកំបោរក្នុងបរិមាណពី ៣ ទៅ ៥ គីឡូក្រាម ក្នុង ១០០ ម៉ែត្រការេ និង ចំពោះស្រះចាស់គួរប្រើកំបោរក្នុងបរិមាណពី ៧ ទៅ ១០ គីឡូក្រាម ក្នុង ១០០ ម៉ែត្រការេ ។

បញ្ចូលទឹកដោយច្រោះនឹងស្បៃ

គុណភាពទឹកស្រះក្រោយពេលរៀបចំ

-**ការដាក់ជី:** ក្រោយពេលរៀបចំស្រះរួច ត្រូវដាក់ជីដើម្បីបង្កើតចំណីធម្មជាតិ។ ប្រភេទជីដែលល្អ គឺជីលាមកសត្វ មាន់ ទា និងជ្រូក ។ល។ ក្នុងបរិមាណពី ២៥ ទៅ ៣០ គីឡូក្រាម ក្នុង ១០០ ម៉ែត្រការេ។ បើសិនជាគ្មានជីលាមកសត្វ យើងក៏អាចប្រើជីគីមី NPK ក្នុងបរិមាណពី ២ ទៅ ៤ ក្រាម ក្នុង ១ម៉ែត្រគូប ដោយត្រូវត្រាំជីក្នុងទឹកឱ្យរលាយគ្រាប់អស់សិន រួចបាចឱ្យសព្វពេញផ្ទៃស្រះ។

-**ការបញ្ចូលទឹកក្នុងស្រះ:** ក្រោយពេលដាក់ជីរួចបាន ១ ថ្ងៃ យើងត្រូវបញ្ចូលទឹកក្នុងស្រះឱ្យបានពី ៣០ ទៅ ៤០ សង់ទីម៉ែត្រ។ ក្រោយពីបាចជីរួច រយៈពេលពី ២ ទៅ ៣ថ្ងៃ រុក្ខជាតិបួង់តុងបានកើតមានដែលធ្វើឱ្យទឹកស្រះមានពណ៌បៃតងខ្ចី រួចយើងត្រូវបញ្ចូលទឹកបំពេញស្រះ។

ការបាចកំបោរបាតស្រះថ្មី

ការបាចកំបោរបាតស្រះចាស់

ចំណាំ: *ពេលបញ្ចូលទឹកក្នុងស្រះ ត្រូវច្រោះនឹងស្បៃក្រឡាល្អិតទំហំ 0.៥ មិល្លីម៉ែត្រ ដើម្បីការពារត្រីល្អិត កំពឹស និងសត្វចង្រៃផ្សេងៗចូលក្នុងស្រះដែលបានរៀបចំហើយ ។*

-ត្រូវរៀបចំមែកឈើ ឬឫស្សីដោយចងជាបាច់ដាក់នៅបាតស្រះសម្រាប់ជាជម្រកនៅពេលបង្កងសក។ ម្យ៉ាងទៀត យើងអាចដាក់បន្ថែមរុក្ខជាតិទឹក ដូចជា ចក ត្រកួន ដើម្បីជាចំណីបន្ថែម និងជាជម្រកសម្រាប់បង្កង។បន្ទាប់មកត្រូវត្រៀមលក្ខណៈលែងកូនបង្កងពូជក្នុងស្រះ ដែលបានរៀបចំហើយនោះ។

២-ការជ្រើសរើសកូនបង្កងពូជ និងរបៀបលែង

២- ១-ការជ្រើសរើសកូនបង្កងពូជ

ដើម្បីចិញ្ចឹមបង្កងឱ្យទទួលបានគុណភាពល្អ យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ចំណុចសំខាន់ៗដូចខាងក្រោម :

-គួរទិញកូនបង្កងពូជពីកសិដ្ឋានផលិតពូជដែលមានទំនុកចិត្ត និងមានលិខិត

បញ្ជាក់អំពីគុណភាព។ បើសិនមានលទ្ធភាពយើងគួរជ្រើសរើសយក តែកូនបង្កងពូជឈ្មោលសុទ្ធសម្រាប់ដាក់ចិញ្ចឹម ពីព្រោះវាលូតលាស់លឿន។

- ម៉្យាងទៀតត្រូវជ្រើសរើសកូនបង្កងពូជដាក់ចិញ្ចឹមឱ្យមានប្រវែងចាប់ពី ៣ សង់ទីម៉ែត្រឡើងទៅ ដែលមានទំហំប៉ុនគ្នា មានសុខភាពល្អ គ្មានរបួសស្នាម និងមានពុកមាត់ ជើង និងដង្កៀបគ្រប់គ្រាន់ ។

កូនបង្កងពូជសម្រាប់ដាក់ចិញ្ចឹម

លក្ខណៈសំគាល់កូនបង្កងមានសុខភាពល្អ

-ជាទូទៅ គឺពុកមាត់របស់វាជានិច្ចកាលមានលក្ខណៈស្របគ្នា។ បើសិនជាពុកមាត់របស់វាមានរាងជាអក្សរវ៉េ (V) បញ្ជាក់ថាកូនបង្កងមានសុខភាពខ្សោយ។

-មានសកម្មភាពហែលរហ័សរហួន។ នៅពេលផ្តាច់ចរន្តខ្យល់អុកស៊ីសែនកូនបង្កងមានសុខភាពល្អ តែងតែឡើងមកផ្នែកខាងលើនៃផ្ទៃទឹក ។

-ម៉្យាងទៀត កូនបង្កងមានសុខភាពល្អ គឺគេសំគាល់នៅលើដងខ្លួនរបស់វាមានពណ៌ខៀវថ្លា។ ចំពោះកូនបង្កងមានជំងឺ គឺដងខ្លួនរបស់វាមានពណ៌សស្រអាប់ ហើយគំរបកំភ្លៀងរបស់វាមានពណ៌ខ្មៅ។

២-២- របៀបលែងកូនបង្កងដាក់ចិញ្ចឹម

-មុនពេលលែងកូនបង្កង ត្រូវធ្វើការត្រួតពិនិត្យគុណភាពទឹកស្រះជាមុនសិន។ បើសិនជាទឹកស្រះមានលក្ខណៈល្អ ក្រោយពេលស្រះបានរៀបចំហើយ គឺយើងអាចលែងកូនបង្កងចូលស្រះបាន។

-ក្នុងករណីដែលកូនបង្កងពូជដឹកជញ្ជូនដោយដាក់ក្នុងថង់ប្លាស្ទិច និងមានបញ្ចូលខ្យល់អុកស៊ីសែន មុននឹងលែងកូនបង្កងចូលក្នុងស្រះ យើងត្រូវត្រាំថង់កូនបង្កងក្នុងទឹកស្រះរយៈពេលពី ១០ ទៅ ១៥ នាទីជាមុនសិន ដើម្បីឱ្យសីតុណ្ហភាពទឹកក្នុងថង់បន្សាំនឹងសីតុណ្ហភាពទឹកក្នុងស្រះ។ បន្ទាប់មកទើបយើងចាប់ផ្តើមបើកមាត់ថង់ឱ្យកូនបង្កងហែលចេញតាមសម្រួល។ គេត្រូវលែងកូនបង្កងចម្ងាយប្រហែល ២ ម៉ែត្រ ពីមាត់ស្រះ ដើម្បីចៀសវាងកុំឱ្យវាលោតឡើងលើមាត់ស្រះ។ ត្រូវលែងកូនបង្កងនៅពេលអាកាសធាតុត្រជាក់ ជាពិសេសគឺនៅពេលព្រឹក ។

-ដង់ស៊ីតេដាក់ចិញ្ចឹម: សម្រាប់ការចិញ្ចឹមជាលក្ខណៈគ្រួសារដង់ស៊ីតេកូនបង្កងដាក់ចិញ្ចឹមមានពី ៣ ទៅ ៥ក្បាលក្នុង ១ ម៉ែត្រការេ ។ សម្រាប់ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយមធ្យម បរិមាណកូនបង្កងដាក់ចិញ្ចឹមមានពី ៥ ទៅ ៧ ក្បាលក្នុង ១ ម៉ែត្រការេ និងសម្រាប់ការចិញ្ចឹមទ្រង់ទ្រាយធំ ឬចិញ្ចឹមជាលក្ខណៈឧស្សាហកម្មបរិមាណកូនបង្កងដាក់ចិញ្ចឹមគឺពី ១២ ទៅ ១៥ ក្បាល ក្នុង ១ ម៉ែត្រការេទឹកស្រះ។

ការចិញ្ចឹមចម្រុះជាមួយត្រី:

- យើងអាចចិញ្ចឹមបង្កងជាមួយប្រភេទត្រីផ្សេងៗបាន ដើម្បីប្រើប្រាស់ឱ្យអស់នូវចំណីដែលមានក្នុងស្រះ និងដើម្បីជួយកែលំអគុណភាពទឹកស្រះ។ ការ

ចិញ្ចឹមចម្រុះនេះ យើងអាចដាក់ត្រីចិញ្ចឹមបានតែក្នុងស្រះចិញ្ចឹមបង្កង ដែលចិញ្ចឹមជាទ្រង់ទ្រាយតូច និងមធ្យមប៉ុណ្ណោះ។

-សម្រាប់ប្រភេទត្រីដាក់ចិញ្ចឹមចម្រុះជាមួយបង្កង គឺជាប្រភេទត្រីដែលរស់នៅស្រទាប់លើ និងស្រទាប់កណ្តាល និងជាប្រភេទត្រីដែលមិនប្រជែងចំណីជាមួយបង្កង ដូចជា ប្រភេទត្រីកាបស កាបក្បាលធំ កាបស៊ីស្មៅ និងត្រីឆ្ពិនជាដើម ។

-ដង់ស៊ីតេត្រីដាក់ចិញ្ចឹម គឺ ១ក្បាលក្នុង ៥ ទៅ ១០ ម៉ែត្រការេនៃផ្ទៃទឹកស្រះ។

៣-ចំណី និងរបៀបផ្តល់ចំណី

ត្រូវផ្តល់ចំណីគ្រប់ល្មម ចៀសវាងផ្តល់ចំណីលើស ពីព្រោះចំណីដែលនៅសល់ច្រើនក្នុងស្រះ អាចបំលែងជាធាតុពុលបង្កឱ្យកើតមានរុក្ខជាតិប្លង់តុងច្រើន ធ្វើឱ្យបង្កងពិបាកសក និងលូតលាស់មិនល្អ។ ដូចនេះ ការផ្តល់ចំណីខ្វះបន្តិចប្រសើរជាងការផ្តល់ចំណីលើស ។

៣-១- ចំណី

ដើម្បីឱ្យបង្កងសក និងមានការលូតលាស់ល្អ ចំណីត្រូវមានសារធាតុបំប៉នសំខាន់ៗដូចជា: **ប្រូតេអ៊ីន** ពី ៣០ ទៅ ៣៥ ភាគរយ **លីពីត** ៣ ទៅ ៥ ភាគរយ **កាល់ស្យូម** ២ ទៅ ៣ ភាគរយ **ផូស្វរ** ១ ទៅ ១.៥ ភាគរយ និង **សែលុយឡូស** ពី ៣ ទៅ ៥ ភាគរយ។ យើងអាចប្រើចំណីគ្រាប់ ចំណីកែច្នៃ និងចំណីស្រស់ដែលមានសារធាតុដូចខាងលើ។ ចំពោះចំណីគ្រាប់មានបរិមាណសារធាតុបំប៉នមិនប្រែប្រួល និងងាយស្រួលប្រើប្រាស់ ប៉ុន្តែមានតម្លៃខ្ពស់។ រីឯចំណីកែច្នៃ និង

ចំណីស្រស់មានតម្លៃថោកជាងចំណីគ្រាប់ ព្រោះយើងអាចរកបាននៅតាមមូលដ្ឋាន តែប្រភេទចំណីនេះមានបរិមាណសារធាតុបំប៉នប្រែប្រួល ដែលធ្វើឱ្យយើងចំណាយពេលវេលាច្រើនក្នុងការផ្តល់ចំណី។ ការផ្សំចំណីអាស្រ័យលើវត្ថុធាតុដើមដែលមាននៅតាមមូលដ្ឋាន និងមានរូបមន្តផ្សំចំណីផ្សេងៗគ្នា ប៉ុន្តែចាំបាច់ត្រូវធានាឱ្យមាននូវបរិមាណសារធាតុបំប៉នសំខាន់ៗ ដូចជា: ម្សៅគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ៦៥ ភាគរយ ម្សៅត្រី ២៥ ភាគរយ និងប្រភេទសារធាតុផ្សេងៗទៀតចំនួន ១០ ភាគរយ។ បន្ទាប់មក យើងអាចកែច្នៃតាមរូបមន្តដូចខាងក្រោម:

- ម្សៅសណ្តែកសៀង : ២០ %
- កន្ទក់ : ៣៥ %
- ម្សៅមី : ១០ %
- ម្សៅត្រី : ២៥ %
- ម្សៅឆ្អឹង : ២ %
- ម្សៅគ : ៥ %
- ព្រីមិច (Premix) : ២ %
- និងសារធាតុខ្លាញ់ (ខ្លាញ់ត្រី មឹក ប្រេងដូង) : ១ %

ឧបករណ៍ផលិតចំណីគ្រាប់

ការសម្ងួតចំណីគ្រាប់

៣-២- របៀបផ្តល់ចំណី

ចំណីគ្រាប់ ឬ ចំណីកែច្នៃត្រូវផ្តល់ឱ្យបង្កងនៅខែដំបូង និងខែបន្ទាប់។ ចំណែកប្រភេទចំណីស្រស់មានដូចជា ត្រីល្អិត កំពីស ក្តាម ខ្យង។ល។ ដែលមានតម្លៃថោកនៅរដូវវស្សាក៏អាចផ្តល់ជាចំណីបង្កងបានដែរ។ ចំណីស្រស់មានគុណភាពធ្វើឱ្យបង្កងមានការលូតលាស់លឿន និងបានកាត់បន្ថយការចំណាយលើការទិញចំណីគ្រាប់ ប៉ុន្តែចំណីស្រស់ងាយធ្វើឱ្យខូចគុណភាពទឹកស្រះផងដែរ ។

- **កន្ត្រងចំណី:** ដើម្បីងាយស្រួលក្នុងការត្រួតពិនិត្យ និងគ្រប់គ្រងបរិមាណចំណីដែលត្រូវផ្តល់ឱ្យបង្កងស៊ី យើងត្រូវដាក់កន្ត្រងចំណីចំនួន ៤ នៅតាមជ្រុងស្រះ ហើយកន្ត្រងនីមួយៗត្រូវដាក់ឱ្យផុតពីបាតស្រះកម្ពស់ ១០ សង់ទីម៉ែត្រ។ កន្ត្រងនីមួយៗគួរមានទំហំ ១ ម៉ែត្រការេ។ រាល់ពេលផ្តល់ចំណីត្រូវបាចចំណីឱ្យសព្វពេញផ្ទៃស្រះ និងត្រូវដាក់ចំណីបន្ថែមនៅក្នុងកន្ត្រងចំណីប្រហែល ១ ភាគរយនៃបរិមាណចំណីសរុប។ ក្រោយពីផ្តល់ចំណីបានរយៈពេល ១ ម៉ោង ត្រូវត្រួតពិនិត្យមើលកន្ត្រងចំណី បើសិនជាបង្កងទើបតែស៊ីចំណីអស់បញ្ជាក់ថា ចំណីគ្រប់ល្មមសម្រាប់បង្កង។ បើសិនជាចំណីនៅសល់ច្រើន គឺត្រូវបន្ថយចំណីនៅពេលដាក់ចំណីលើកក្រោយ។ ប៉ុន្តែបើបង្កងស៊ីចំណីអស់លឿន យើងត្រូវបង្កើនបរិមាណចំណីនៅពេលដាក់ចំណីលើកក្រោយ។
- **អត្រាផ្តល់ចំណី:** ត្រូវផ្តល់ចំណីឱ្យបង្កងស៊ីចំនួន ២ ដង ក្នុង១ថ្ងៃ គឺនៅម៉ោង ៥ ព្រឹក និងម៉ោង ៥ ល្ងាច ។ ពេលព្រឹកត្រូវផ្តល់ចំណី ៣០ ភាគរយ នៃបរិមាណចំណីទាំងអស់ និងនៅពេលល្ងាចផ្តល់ ៧០ ភាគរយ នៃបរិមាណចំណីដែលនៅសល់។ បរិមាណចំណីត្រូវផ្តល់ឱ្យបង្កងរាល់ថ្ងៃ ទៅតាម

ដំណាក់កាលលូតលាស់របស់វា និងគិតតាមទំងន់បង្កងសរុបដែលមាននៅក្នុងស្រះ (មើលតារាងទី ១ ខាងក្រោម)។

-មុនពេលដាក់ចំណីក្នុងកន្ទ្រង ត្រូវសំអាតកន្ទ្រងឱ្យបានស្អាតជាមុនសិន រួចទើបដាក់ចំណីថ្មីចូល។

តារាងទី ១: បរិមាណចំណី និងអត្រារស់របស់បង្កង

រយះពេលចិញ្ចឹម (ថ្ងៃ)	**ទម្ងន់មធ្យម** (ក្រាម)	**អត្រារស់** (%)	**បរិមាណចំណី** (%)
១ ដល់ ២០	៤	១០០	២០
២១ ដល់ ៤០	៧	៩៥	១៥
៤១ ដល់ ៦០	១៣	៩០	១០
៦១ ដល់ ៨០	២២	៨៥	៨
៨១ ដល់ ១០០	៣១	៨០	៥
១០១ ដល់ ១២០	៤០	៧៥	៤
១២១ ឡើង	លើ ៥០	៧០	៣

ការផ្តល់ចំណើដោយប្រើកន្រ្តង

ប្រភេទចំណីស្រស់

ប្រការដែលត្រូវចងចាំនៅពេលដាក់ចំណី

-ចំណីកែច្នៃ: ត្រូវលាយច្របល់ចំណីបញ្ចូលគ្នាឱ្យសព្វ និងត្រូវមានដាក់ម្សៅស្អិត (ម្សៅគ) រួចកិនចេញជាគ្រាប់សម្រាប់ផ្តល់ឱ្យបង្កងស៊ី។ ប្រភេទចំណីដែលកែច្នៃរួចនេះ គឺសម្រាប់ប្រើតែ ១ ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ។

-ចំណីស្រស់: ត្រូវលាងចំណីស្រស់ឱ្យស្អាត និងកាត់ជាដុំល្អិត១ ទើបដាក់ឱ្យបង្កងស៊ី។ មិនត្រូវយកចំណីដែលងាប់ ឬ ខូចគុណភាពមកធ្វើជាចំណីបង្កងឡើយ ។

-ចំណីគ្រាប់: ចំពោះចំណីគ្រាប់មិនត្រូវប្រើចំណីណាដែលហួសពេលកំណត់ប្រើប្រាស់ ឬដុះផ្សិតឡើយ។

-ការចាប់ចំណី: បង្កងចាប់យកចំណីដោយស្រង់ក្លិន ដូចនេះចំពោះចំណីកែច្នៃយើងអាចលាយវាជាមួយចំណីស្រស់ ដើម្បីឱ្យចំណីកែច្នៃមានក្លិនដែលងាយទាក់ទាញឱ្យបង្កងស៊ី។

- ការប្រើប្រាស់វីតាមីន: ដើម្បីបង្កើនសុខភាពរបស់បង្កង និងចៀសផុតពីជំងឺផ្សេង១ យើងអាចប្រើវីតាមីនសេ C លាយជាមួយចំណីបាន។

-ការត្រួតពិនិត្យការលូតលាស់របស់បង្កង: យើងអាចកំណត់រយៈពេល ២០ ថ្ងៃម្តង ដើម្បីចាប់បង្កងមួយចំនួនពីកន្ត្រងចំណីទាំង ៤ យកមកថ្លឹង និងគិតរកទម្ងន់មធ្យម ។ បន្ទាប់មក ផ្អែកលើអត្រារស់របស់បង្កង ដែលមានបញ្ជាក់នៅក្នុងតារាងទី១ យើងអាចគណនាទម្ងន់បង្កងសរុបដែលមានក្នុងស្រះ ហើយបន្ទាប់មក យើងអាចគណនាបរិមាណចំណីដែលត្រូវផ្តល់ឱ្យបង្កងស៊ីនៅដំណាក់កាលបន្ទាប់ ។

៤-ការគ្រប់គ្រងគុណភាពទឹកស្រះ

បង្កងលូតលាស់ និងធំធាត់អាស្រ័យទៅលើការ**សក**របស់វា ។ ដើម្បីធ្វើឱ្យបង្កង**សក**បានដោយងាយ ចាំបាច់ត្រូវគ្រប់គ្រងគុណភាពទឹកស្រះឱ្យបានល្អ ដែលជាកត្តាសំខាន់ចាំបាច់បំផុត ។ ខាងក្រោមនេះ គឺជាវិធីសាស្ត្រមួយចំនួនក្នុងការគ្រប់គ្រងគុណភាពទឹកស្រះឱ្យបានល្អ:

ក-ការផ្លាស់ប្តូរទឹក

-ការផ្លាស់ប្តូរទឹក គឺមានគោលបំណងដើម្បីកាត់បន្ថយភាពក្រខ្វក់នៃទឹកស្រះ ធ្វើឱ្យទឹកស្រះថ្លាល្អ បង្កើនបរិមាណខ្យល់អុកស៊ីសែនក្នុងស្រះ និងបានបញ្ចេញចោលឧស្ម័នពុលផ្សេងៗដូចជា អ៊ីដ្រូសែនស៊ុលផួ (H_2S) អាម៉ូញ៉ាក់ (NH_3) ឧស្ម័នកាបូនិច (CO_2) ជាដើម ។ល។ ជាធម្មតា នៅខែដំបូង យើងមិនចាំបាច់ផ្លាស់ប្តូរទឹកទេ ព្រោះលាមករបស់បង្កងនៅបាតស្រះមានបរិមាណតិចតួចនៅឡើយ ។ នៅខែទី ២ ត្រូវប្តូរទឹកឱ្យបានញឹកញាប់ ឬ រៀងរាល់ថ្ងៃ ។ បរិមាណទឹកត្រូវប្តូរអាស្រ័យលើគុណភាពទឹកស្រះ និងទំហំនៃការចិញ្ចឹម ។ ជាទូទៅ យើងអាចប្តូរទឹកពី ១០ ទៅ ២០ ភាគរយ នៃផ្ទៃ

ទឹកស្រះ។ ការប្តូរទឹកនេះ គឺត្រូវបូមយកលាមកបង្កង និងកាកសំណល់ផ្សេងៗទៀតចេញពីផ្នែកបាតស្រះ និងបញ្ចូលទឹកថ្មីមកវិញនៅផ្នែកខាងលើនៃផ្ទៃស្រះ ដោយមានប្រើស្បៃច្រោះទឹកដែលបង្ហូរចូល។

-ការដាក់ចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងកម្រិតដង់ស៊ីតេខ្ពស់ ត្រូវធ្វើការផ្លាស់ប្តូរបរិមាណទឹកច្រើនជាងការចិញ្ចឹមបង្កងក្នុងកម្រិតដង់ស៊ីតេទាប។ ចំពោះការចិញ្ចឹមដោយប្រើចំណីស្រស់ងាយធ្វើឱ្យខូចគុណភាពទឹកណាស់ ដូចនេះចាំបាច់ត្រូវផ្លាស់ប្តូរទឹកឱ្យបានច្រើនដែរ ។

ខ-កត្តាសំខាន់ៗ នៃគុណភាពទឹក

ជានិច្ចកាល យើងត្រូវត្រួតពិនិត្យកត្តាសំខាន់ៗនៃគុណភាពទឹក ដូចជាសីតុណ្ហភាព pH (កម្រិតជាតិជូរនៃទឹក) កម្រិតរលាយខ្យល់អុកស៊ីសែនក្នុងទឹក កម្រិតរឹងនៃទឹក។ល។ ដើម្បីកែលំអទាន់ពេលវេលានៅពេលគុណភាពទឹកមានការប្រែប្រួល ។

-កម្រិត pH (កម្រិតជាតិជូរនៃទឹក): ជានិច្ចកាលមានការប្រែប្រួលដោយសារការកើនឡើងនៃរុក្ខជាតិប្លង់តុងដែលធ្វើឱ្យ pH ខ្ពស់ និង pH ចុះទាប ដោយមានការបំភាយនៃសមាសធាតុសរីរាង្គនៅបាតស្រះ។ ម៉្យាងទៀតទឹកស្រះមានជាតិអាស៊ីត ឬជាតិជូរ ឬ pH ចុះទាប ដោយសារទឹកភ្លៀង ឬ ប្រភពទឹកផ្សេងៗ។ ដូចនេះ ត្រូវរក្សាកម្រិត pH ទឹកស្រះឱ្យបានល្អឱ្យនៅចន្លោះពី ៧ ទៅ ៨ ។ បើសិន pH ក្រោម ៧ ឬ លើពី ៩ នឹងជះឥទ្ធិពលអាក្រក់ដល់បង្កង។ ដើម្បីកែលំអ pH ត្រូវផ្លាស់ប្តូរទឹក ឬ ប្រើប្រាស់កំបោរ។ បើសិនជារុក្ខជាតិប្លង់តុងកើតមានច្រើនធ្វើឱ្យ pH ឡើងខ្ពស់ត្រូវប្តូរទឹកជាថ្មី។ មុនពេលភ្លៀង ត្រូវបាចកំបោរសនៅជុំវិញស្រះ ដើម្បីការពារ

ជាតិជូរហួរពីមាត់ស្រះ។ ក្រោយពេលភ្លៀង ត្រូវវាស់កម្រិត pH បើសិន pH ក្រោម ៧ គឺត្រូវប្រើកំបោរសពី១ ទៅ ១.៥ គីឡូក្រាម ក្នុង១០០ ម៉ែត្រការេ ដោយត្រូវលាយជាមួយទឹកឱ្យរលាយអស់ រួចបាចឱ្យសព្វពេញផ្ទៃស្រះដើម្បីបង្កើនកម្រិត pH ។

-**កម្រិតខ្យល់អុកស៊ីសែនក្នុងទឹកៈ** កង្វះខ្យល់អុកស៊ីសែនក្នុងទឹកស្រះ ធ្វើឱ្យបង្កងងើបនៅលើផ្ទៃទឹក និងអាចបណ្តាលឱ្យបង្កងងាប់។ បញ្ហានេះងាយកើតមានណាស់នៅតាមស្រះចិញ្ចឹមបង្កង។ មូលហេតុដែលកង្វះខ្យល់អុកស៊ីសែន ក្នុងស្រះបណ្តាលមកពី ស្រះសម្បូរដោយសារធាតុសរីរាង្គមានចំណីសល់ច្រើនក្នុងស្រះ និងមានរុក្ខជាតិបួងតុងកើតមានច្រើន។ល។ កម្រិតរលាយខ្យល់អុកស៊ីសែនតិចបំផុតក្នុងស្រះគឺ ៣.៥ មិល្លីក្រាមក្នុង ១ លិត្រទឹក។ កម្រិតរលាយខ្យល់អុកស៊ីសែនក្រោម ២ មីល្លីក្រាមក្នុង ១ លីត្រ នឹងធ្វើឱ្យបង្កងងាប់។ យើងអាចបង្កើនបរិមាណខ្យល់អុកស៊ីសែនក្នុងស្រះដោយ បញ្ចូលខ្យល់អុកស៊ីសែនក្នុងស្រះ ឬ ផ្លាស់ប្តូរទឹក ។

-**កម្រិតថ្លានៃទឹកៈ** ត្រូវរក្សាកម្រិតថ្លានៃទឹកស្រះពី ២៥ ទៅ ៤០ សង់ទីម៉ែត្រ។ បើសិនជាកម្រិតថ្លានៃទឹកក្រោម ២៥ សង់ទីម៉ែត្រ មានន័យថាទឹកស្រះល្អក់ ពេលនោះត្រូវផ្លាស់ប្តូរទឹក និងរៀបចំការដាក់ចំណីឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ បើកម្រិតថ្លានៃទឹកលើសពី ៤០ សង់ទីម៉ែត្រ ត្រូវបន្ថែមជីសរីរាង្គ ឬ អសរីរាង្គ ដើម្បីបង្កើនពណ៌ទឹកស្រះ។ បើទឹកស្រះមានពណ៌បៃតងខ្ចី គឺទឹកមានលក្ខណៈល្អបំផុត។ បើសិនជាទឹកស្រះមានពណ៌បៃតងចាស់ ឬ ពណ៌ក្រម៉ៅត្រូវធ្វើការផ្លាស់ប្តូរទឹក។

-**កម្រិតរឹងនៃទឹកៈ** ទឹកស្រះដែលមានកម្រិតរឹងសរុបពី ៥០ ទៅ ១០០ មីល្លី

ក្រាមក្នុង ១ លីត្រ គឺមានលក្ខណៈសមស្រប។ បើកម្រិតរឹងនៃទឹកក្រោម ៥០ មិលីក្រាមក្នុង ១ លីត្រ ត្រូវបន្ថែមកំបោរស ឬ ម្សៅសំបកងាវដើម្បីបង្កើនកម្រិតរឹងនៃទឹកដែលជួយឱ្យបង្កងងាយ**សក** និងងាយកកើតសំបកថ្មី ។

គ-ការថែទាំបង្កងក្នុងស្រះ

-ជានិច្ចកាលត្រូវតាមដានសកម្មភាពរបស់បង្កង បើឃើញបង្កងងើបនៅលើផ្ទៃទឹកខុសធម្មតា ត្រូវធ្វើការត្រួតពិនិត្យគុណភាពទឹកស្រះ ដើម្បីមានវិធានការកែលំអទាន់ពេលវេលា។ នៅពេលព្រឹកព្រលឹម បើសិនជាឃើញបង្កងហែលខុសធម្មតា ដោយប្រមូលផ្តុំគ្នានៅជ្រុងស្រះ នោះបញ្ជាក់ថាទឹកស្រះខ្វះខ្យល់អុកស៊ីសែន ដូចនេះយើងត្រូវបន្ថែមខ្យល់អុកស៊ីសែន ឬ ផ្លាស់ប្តូរទឹកជាបន្ទាន់ ។

-ត្រូវត្រួតពិនិត្យស្រះជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដូចជា នៅមាត់ស្រះ ទ្វារទឹកចេញចូលស្រះ និងត្រូវកំចាត់សត្វចង្រៃ ដូចជា កណ្តុរ ពស់ កង្កែប ជាដើម ។ល។

៥~ ការប្រមូលផលបង្កង

ក្រោយការចិញ្ចឹមរយៈពេលពី ៤ ទៅ ៥ ខែ បង្កងមានទម្ងន់មធ្យមពី ៣០ ទៅ ៥០ ក្រាមក្នុង ១ក្បាល ពេលនោះយើងអាចប្រមូលផលបានហើយ។ ការប្រមូលផលបង្កងចិញ្ចឹមមានពីរបែបគឺៈ ការប្រមូលផលរំលោះ និងការប្រមូលផលទាំងស្រុង។

-ការប្រមូលផលរំលោះ ក្រោយការចិញ្ចឹមបានរយៈពេល ៤ ខែ យើងអាចប្រមូលផលរំលោះ ដោយចាប់យកតែបង្កងដែលមានទំហំធំ និងបង្កង

មេ។ ចំណែកឯបង្កងឈ្មោល ត្រូវបានរក្សាទុកចិញ្ចឹមរហូតដល់ចុងរដូវ។ ការប្រមូលផលរបៀបនេះធ្វើឱ្យការចិញ្ចឹមទទួលទិន្នផលខ្ពស់ ពីព្រោះបង្កងឈ្មោលមានការលូតលាស់លឿននៅដំណាក់កាលចុងក្រោយ។

-**ការប្រមូលផលទាំងស្រុងះ** នៅពេលបង្កងភាគច្រើនមានទំហំធំក្លាយជាបង្កងសាច់ ហើយយើងអាចប្រមូលផលទាំងស្រុងបាន។ ដើម្បីងាយស្រួលក្នុងការប្រមូលផល យើងត្រូវបញ្ចេញទឹកស្រះពាក់កណ្តាល រួចអូសអួនពី ៣ ទៅ ៤ ដង។ បន្ទាប់មក បង្កងនៅសល់តិចតួច យើងអាចបូមពង្រីងស្រះ និង ប្រមូលចាប់ទាំងអស់។ ក្រោយពេលប្រមូលផលរួច ត្រូវប្រោះបង្កងទុកក្នុងអាង ឬ ក្នុងធុង ដែលមានដាក់ខ្យល់អុកស៊ីសែន ដោយរើសចេញនូវបង្កងតូចៗ ឬ ត្រីល្អិតមុនពេលលក់។ ត្រូវដឹកជញ្ជូនបង្កង ដោយមានដាក់ខ្យល់អុកស៊ីសែន ដើម្បីធ្វើឱ្យបង្កងរស់បានយូរ និងលក់បានតម្លៃថ្លៃ។

ការប្រមូលផលបង្កង

រដ្ឋបា

តារាងរាយនាមមជ្ឈមណ្ឌលផលិតកូនត្រីពូជ

លរ	ឈ្មោះអង្គភាព/កសិករ	
I	**មជ្ឈមណ្ឌលផលិតកូនត្រីពូជរដ្ឋ**	
១	មជ្ឈមណ្ឌលស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍វារីវប្បកម្ម ទឹកសាប បាទី)	012 097
II	កសិករផលិតកូនត្រីពូជ	
ក	**ខេត្តតាកែវ**	
១	ខៀវ សំ	012
២	វិន ឈឿន	012
៣	សោម ហាក់	012
៤	ព្រុំ វ៉ាត	092
ខ	**ខេត្តកំពត**	
	ម៉ម សារ៉ាន់	012

លជលផល

រដ្ឋ និងកសិដ្ឋានកសិករ ដែលមានផលិតកូនបង្កង

ទូរស័ព្ទ	ភូមិ	ឃុំ/សង្កាត់	ស្រុក/ក្រុង
2 940 168 8990 999	បាទី	បាទី	ពាមរក៍ (ព្រៃវែង)
2 415 220	ត្រពាំងត្រាច	លាយបូ	ត្រាំកក់
2 843 725	ទឹកថ្លា	គួស	ត្រាំកក់
2 583 015	ព្រៃកប្បាស	តាភេម	ត្រាំកក់
2 253 785	ព្រៃសំបួរ	អង្គរបូរី	អង្គរបូរី
2 968 017	ដំណាក់ទ្រព្យ	ក្រាំងស្វាយ	ឈូក